

LTS: Chỗ tôi đứng năm nay đã có hàng chục vạn người lo ngại xảy ra ở khắp nơi tại Việt Nam, suốt từ trong Nam đến ngoài Bắc (Hà Nội, Hoàng Yên, Kiên Giang, Đồng Nai...) Nếu từ đây, những người lo ngại cho người lao động, ngăn chặn công an, viên chức chính quyền thi hành các quy định bắt công phi lý thì nay có không ít vị, dân chúng từ công an, viên chức chính quyền, luật công xa, đất công xa (Đồng Quán, Long Thành-Đồng Nai), nhện chìm ghe (Kiên Long-Kiên Giang), phá công sự (Đồng Quán), vây nhà viên chức chính quyền (Vân Giang-Hoàng Yên), bắt viên chức chính quyền, buộc viết cam kết không xâm phạm tài sản công cộng (Kiên Long-Kiên Giang)..

Có khá nhiều dấu hiệu cho thấy “nước đang tràn ly” và điều này là một cách lý giải nguyên nhân từ đâu. Bài của blogger Gõ Kĩn, đã được đưa trên blog của blogger này...
Blogger Gõ Kĩn

Đến giờ này, những người tôi gặp và có dịp hàn huyên từ thị trấn đến có chung một cách nghĩ khi nói về chế độ đang cầm quyền. Đó là sự thật hiển nhiên khác so với thời gian trước. Trong lòng tôi thấm nghĩ, đã đến lúc mà họ bắt người dân nhìn thấy được bản chất lâu nay của những cán bộ công chức nhà nước, lòng tâm đã bắt con gì đó tha mọt từ lâu.

Và xót xa cho sự mất mát của người dân trong thời gian qua, và mong vì nó sẽ giúp cho sự thay đổi toàn diện của đất nước trong thời gian tới.

Người bắt làm một bộ phận tại sân bay Tân Sơn Nhất và những người khác cho (tội nguy hiểm cho hay buộc phải cho khoan bản tội), nay tâm sự đã cảm thấy bất an với những đồng nghiệp đó. Người này muốn được thay đổi công việc, chấp nhận dù tiền ít hơn những tâm huyết hơn. Ít tiền hơn thì cũng không phải cúng nộp và khúm núm trước cấp trên như trước kia. Ít tiền hơn những cảm thấy thoải mái sự đóng góp tiền do mình làm ra một cách chân chính. Tôi hỏi: Sao bây giờ lại cảm thấy như thế? Bên tôi trả lời: Chán lắm rồi, tao nhìn thấy sự sụp đổ của nền nôi, lo cho mình được thanh thản chút nào hay chút gì.

Người bắt hiện đang tiếp tục làm cho một công ty kinh doanh như cũng chia sẻ là cảm thấy mình đã quy định đúng khi không tiếp tục làm việc lâu dài trong môi trường quân đội (lý tưởng thời trai trẻ của anh). Anh say sưa hát những bài nhạc được trong buổi karaoke hợp một bên bè những đứa ra một kết luận trong “tăng ba” của chúng tôi là quân đội thời nay không còn gì đáng

nhỏ quân đội thì xa. Gia đình anh đã ba đời tham gia cách mạng. Nhưng thật may cho anh đã có ngã rẽ đúng lúc (và tất nhiên bố gia đình quân mạng mới trở nên bệ vệ). Nếu ở trong quân ngũ, đến hôm nay không biết anh sẽ về đâu với cái tính thẳng thắn như ruột ngựa của mình vì trong đời này mới xảy ra phong kiến thu nhập, nên cái trên là vua, là quan phải có của cải phải có. Thắng quan thì chắc không phải đến thì phải đến phải có gia, dân tộc mà đến thì sẽ ganh đua nhau cùng phải cho cái trên. Bây giờ đâu có chỉn tranh để thấy lòng mình hèn nhát và nhúng tay vào cao cả mà biết chấp tính mệnh. Thấy cái cách chính quyền hành xử với vấn đề Trường Sa-Hoàng Sa mà xót lòng quá.

Nếu còn làm một người lính mà phải cầm súng trong tay vì cái đó thì chắc đến chết, còn nếu phải nhúng tay thì chắc anh sẽ bị mất kế luật nhưng nhất là quân đội. Nay là một người dân bình thường, anh có thể nói nhúng tay vào mình nghĩ với bản bè và mong có một ngày phải thay đổi lý tưởng của anh để cùng hòa thiên sông núi. Anh nói: Tao thấy một thế giới quy định toàn cầu có chuyển xử, tao nghĩ đã đến.

Người bị bắt làm kế toán trưởng cho một doanh nghiệp lớn và nhà, khi nhận được các văn bản quản lý thuế của công ty (một quản lý thành Hà Nội nên tiếp xúc với các trò ăn chia trưởng) thì tuôn ra một tràng bực xúc, khi nào người nghe không kịp để ngao ngán. Trong tình hình đưa ra của công ty đang bị thu hẹp bởi không còn đến hàng xuất khẩu, tiền bạc không có để xoay các chi phí đưa vào, khi nào công ty gặp khó khăn thì bỏ. Song khi công ty gặp hoàn toàn thất bại xin hoàn thuế giá trị gia tăng đưa vào để lấy tiền và xoay số thì nhận ngay một đề nghị “chia đôi, 50%” (tức chia 50% và 50% 25%), nếu đến ý, trong vòng một tuần sẽ có kết quả. Văn bản bị thu lý luận: “Thì bị bắt này, ai có tiền mới là vua, bên em bị bắt đưa thì không có tiền mà duy trì, còn không thì ráng chờ bản anh làm đúng qui trình, hãy xin hoàn thuế đang chờ để ngóng chờ bản anh, bản anh giữ quy tắc theo thủ tục, lúc nào đến hạn sẽ của em thì sẽ báo, đang bị giao thì giữ lại thuế giá trị gia tăng cũ và mới (mới áp dụng từ 1 Tháng Giêng 2009), nên bản anh phải xem kế hoạch làm rồi thì ai gánh trách nhiệm cho bản anh”. Bản tôi trả lời cho bản bè nghe (có dám nói với cán bộ thuế đầu - thủ mối khi): “Người ta sắp chờ đến nên rồi mà họ còn đòi ăn dày đến thì, qui với chỉ trình, cũng là các bộ phận chờ ai vào đây, để chớ tha quỵ bất”. Rồi hỏi bản tôi: “Vụ này bây giờ phải làm gì? Chờ thì chắc chờ, không chờ thì cũng chờ chờ, mà cha giám đốc nhà tôi cũng hỏi đến rồi, không có tiền để xoay vì khác thì chờ chờ dám, giá mà có ai quét hết đám giặc này cho tôi đi rồi”

Tôi thấy nghĩ: Sẽ đến ngày này thôi !

Cô hàng xóm gần nhà, trong một buổi tối đi qua tâm sự với ông bà già nhà tôi, cho biết, cô có đứa con trai nhỏ học lớp 6, thằng bé học cũng khá, phải đi học nhút nhát. Không biết tiêu chí thế nào mà đến các môn vào danh sách để đi thi môn Toán cấp quản. Nghe con về báo như

vây, cô thấy mừng cho con. Thấy gian ôn thì tôi trông ngấm chợn ra hộc sinh động đi thi chính thức mới thoải mái tháng rồi. Hôm rồi nhà trường, mời các phụ huynh có con đến để vào danh sách lên học.

Học xong về nhà cô phân vân quá, bởi các khoản phải đóng cho nhà trường để con học ôn nghe đâu lên tới vài triệu (tôi biết đóng cho thầy dạy, tiền mua tài liệu, tiền cấp sổ vở để chép bài nhà trường...) mà còn chưa hết, vì con cô hơi nhút nhát nên cần được luyện riêng với một thầy khác nhằm có thể mạnh dạn hơn khi thi và phí tiền khoản này cũng gần bằng khoản kia. Thầy trực tiếp nói riêng với cô: Nếu chưa lo cho em ý để con vào danh sách chính thức đợt này thì chắc hẳn lo kết quả học tập cả năm nay của em, bỏ lỡ đợt học sinh giỏi, như thế là thiệt lắm đấy. Nghe xong cô vẫn lo (kiếm đâu ra tiền trong tình cảnh như thế cô - lao động chính trong nhà - đang bận làm, bận không vì xí nghiệp hết việc) vẫn mừng cho con. Tuy nhiên, khi tình cờ nói chuyện với một vị phụ huynh khác, ngay sau buổi học về nhà trường, cô mới té ngửa là thầy kia cũng gợi ý ý chang như vậy, chỉ có sổ tiền luyện riêng thì khác, cao hơn sổ tiền thầy kia nói với cô (có lẽ vì nhìn vị phụ huynh này sang trường học hơn cô) và thầy cũng bỏ lỡ đợt là con của vị phụ huynh này sẽ được con vào danh sách chính thức... Cô "bực xúc" quá, vẫn thấy con mình vẫn xa xưa học cách "đào tạo" của nhà trường nhưng cô không dám có phản ứng thái quá vì con cô vẫn còn phải học ngôi trường này đến hết lớp 9. Điệu cô khó xử là làm sao để con không thấy thua với các bạn (nếu không được chọn) và cô không mất tiền mất cách vô ích (chỉ để lộ lòng thầy), trong khi gia đình còn biết bao khoản phải lo toan. Tôi thoái lui ngán. Cô đặt câu hỏi cho ông bà già nhà tôi: Các bác xem bao giờ mới hết nạn giáo dục kiểu này? Nói thật, em làm được gì mà không như học để con là em làm ngay.

Câu chuyện với anh tài xế taxi (trong comment trên blog "trandongchan") ngày 14 Tháng Hai cũng đáng nói. Anh kể: Sáng nay, khi thấy một nhóm áo xanh đang bắt hàng của các cô, dì bán trên một cây cầu, quá bất ngờ nên anh đã ngừng xe, giúp đỡ cô, dì thu dọn đồ, đứng chờ đợi chờ anh áo xanh làm nhiệm vụ. Với vài tài anh không bắt vì lái xe chỉ muốn lòng cầu, cần trả nợ thì hành công việc như anh gọi như người mặc áo xanh đó là "kẻ cướp có giấy phép hành nghề". Nghe tôi nói phong phanh, các công ty xăng dầu đang than phiền, chắc sắp tới, giá xăng sẽ tăng, anh lập tức phản ứng: "Đừng làm ăn gian lận" và xếp các công ty xăng dầu vào nhóm "kẻ cướp có giấy phép hành nghề". Anh bỏ qua người nghèo nên khác đã khổ, người nghèo thì Việt Nam còn khổ gấp bội vì chúng ta ai bỏ qua và: Nếu anh có quyền, anh sẵn sàng bỏ hết nhàn hạ đang núp bóng công quyền mà làm chuyện bất công, bắt chép hộ học. Anh cũng mong tiếng nói dân chúng được lắng nghe. Nếu có ai đứng lên, 'cầm đầu', anh sẵn gia nhập ngay đội đầu chính quyền này. Anh tin rằng, nếu mình không đứng đầu chính quyền này thì khi có một ai đó đánh chiếm Việt Nam, chắc chắn sẽ mất nước vì dân chúng sẽ đi theo người bang do chán chế độ này rồi, bây giờ, ai cho họ đứng đầu thì họ, họ sẽ theo thôi.

Gần nhất là vấn đề ăn chặn tiền học trả cho người nghèo, dời ra ở học hết mới đi. Nguyên nhân do đâu? Ông bà có câu: "Thầy dạy bất chính, học tử vong". Học càng cao, "ăn"

c a c ng c ng m nh. Tr n “ n” đ   c, sao đ  i l i không th . Tr n đ  “ n” làm sao c  m đ  i “ n”.  n,  n,  n... đ  tr  th n v n h a ph  bi n đ n m c người d n buộc phải chung s ng v i n . B t k  người d n n o c ng biết c u “đ ng tiền đ  tr   c l  đ ng tiền khăn” trong m i h nh x  v i nh ng c n b  chính quyền, thu c c c quan qu n lý nh a nước...

C n nhi u, nhi u c u chuy n nh  v y n a. B y gi , l c m  cuộc sống của h ng triệu người r i vào đ  ng c ng, v  không ho ng kinh t  đ ng ngày th m tr m tr ng, m  h  v n phải cung ph ng cho l p người m  l  ng t m đ  b  ch  tha, qu  b t th i đ u g i s  x y ra ? C ng nh n đ nh c ng ph n đ i l  ng th p, th t nghiệp k m đ i k m, x  h i b c b i khi n c c v   n m ng ngày c ng r ng r n, n ng d n h p l c ch ng chính quyền cướp đ t, sinh viên trao tay truy n đ n k u gọi thay đổi, tr  th c vi t nh ng b i ph n bi n tr n m i ph  ng di n...

T m c a người d n đ  b t ph c. Tr  c a người d n đ ng đ t ra nh ng c u hỏi m  chính quyền này kh  c  th  tr  l i. Ti n đ  c a m t cu c kh ng ho ng chính tr  đ ng hi n hi n t ng ngày, t ng ngày... L ng d n đ ng chuy n. Ai xoay ngược được b nh xe l ch s  th ... c  th  xem !